

Clipa poveștilor pierdute

de Annamaria Gozzi și Monica Morini

Ilustrații de Daniela Iride Murgia

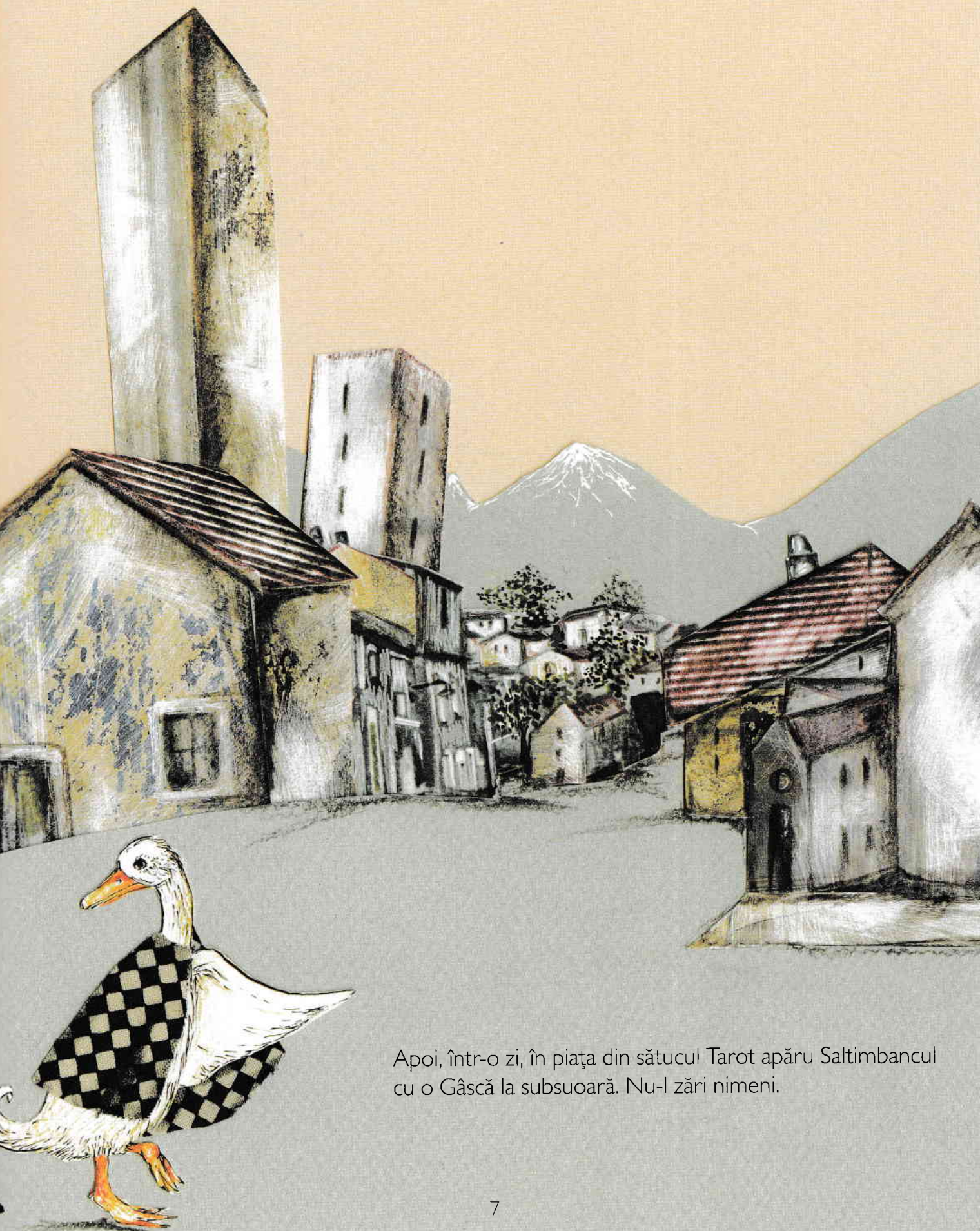

*Spune ce-ți istorisesc
viața lin și-o povestesc
înc-o dată și înc-o dată
o aventură aproape-adevărată.*

În vremuri demult uitate, pe când peștii zburau și napii creșteau în copaci, poveștile plecau la plimbare purtate de vânt. Oamenii, animale, plante, toate erau protejate de sunetul cuvintelor care, amestecându-se, povesteau și povesteau.

Apoi, nu se știe când, cuvintele începură să piardă din vigoare, să se micșoreze. Se întâmplă încet-încet. Cele câteva vorbe rămase scurta ră povestile, amintirile deveniră invizibile, gurile – mute.

Apoi, într-o zi, în piața din sătucul Tarot apăru Saltimbancul cu o Gâscă la subsuoară. Nu-l zări nimeni.

Era vară.

Odată cu aerul răcoros al serii, Gâsca și Saltimbancul ieșiră pe bicicletă dintr-un cort mic. Fredonau: „Spune și tu ce-ți istorisesc...” și le arătau trecătorilor un afiș pe care scria BICICLETĂ.

Trecură o zi, două, șapte, nouă.

Apoi, într-o dimineață, o doamnă se opri și începu să-și amintească de o bicicletă roșie pe care o văzuse trecând exact prin acea piață.

– Avea un scris ce lucea în soare și o conducea un băiat smead la chip. Pedala repede fără să țină mâinile pe ghidon, părea că zboară. Mi-ar fi plăcut să merg pe bicicletă ca el.

– Eu pot să merg pe bicicletă fără mâini – spuse un copil care se opri să asculte –, am luat o groază de căzături până am învățat, dar acum mă pricep chiar bine.

Femeia și băiatul se priviră uluiți că vorbiseră unul cu celălalt. Trecuse mult timp de când nimeni nu mai făcuse asta.

